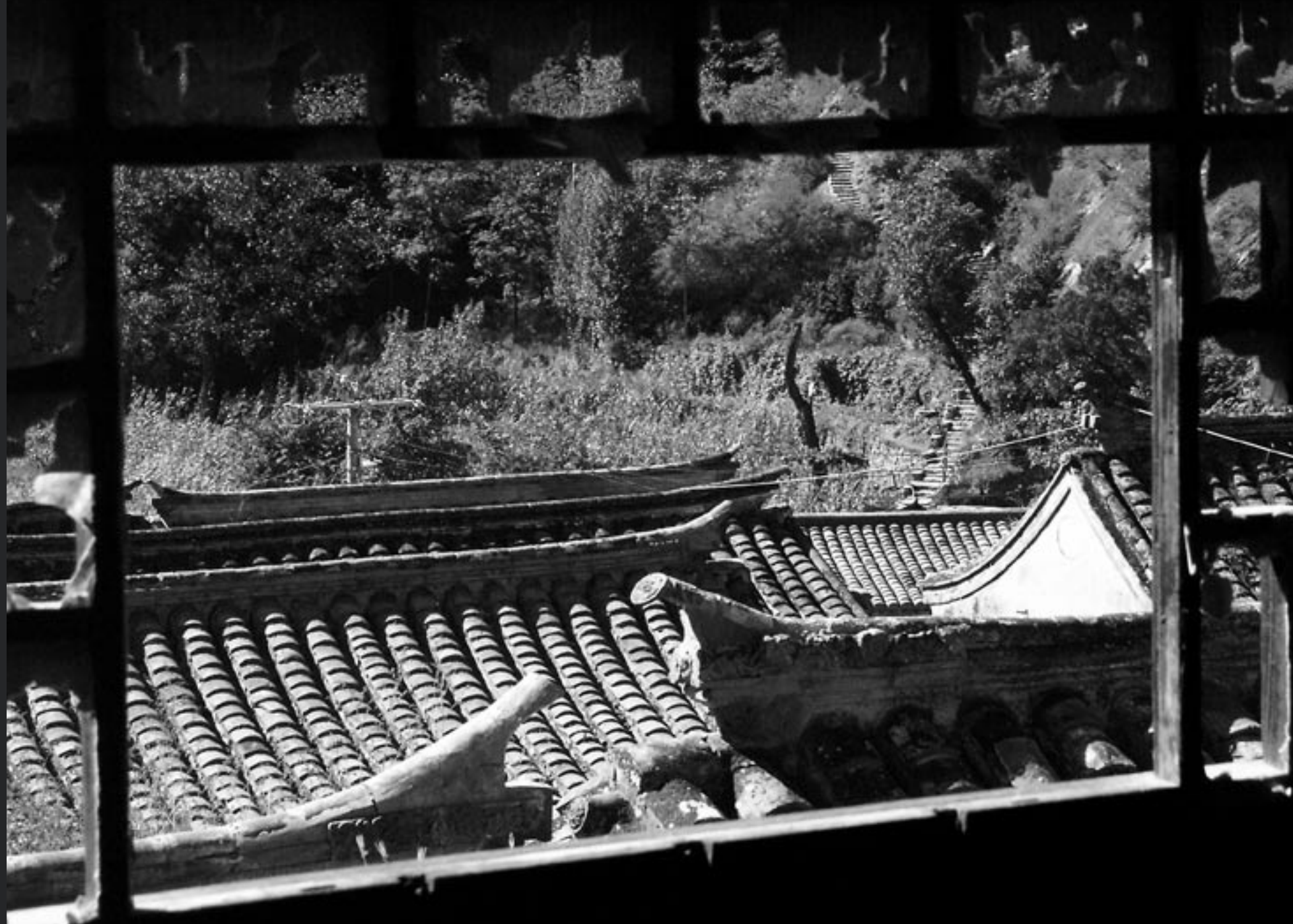

Chuandixia: traditioneel Ming-dorp

In de hoofdstad Peking zijn natuurlijk prachtige, monumentale bezienswaardigheden die een bezoek zonder meer waard zijn. Maar voor onze rubriek 'Mooi China' ging Kees van Galen op zoek naar bijzondere plekken even buiten de stad. Hij vond een prachtig bewaard gebleven Ming-dorp, Chuandixia, op nog geen anderhalf uur rijden van Peking. Het is in een dagtrip te bezoeken.

Tekst en fotografie

Kees van Galen

Op een zonnige zondag zoeven we door Peking. Het eerste stuk is druk; tegenwoordig wordt een inwoner van Peking geacht op zondag met zijn gezin in zijn onlangs aangeschafte auto rond te toeren. Maar dan doemt het grote staalcomplex aan de westelijke rand van de stad op en even daarna zijn we de stad uit. Al snel wordt het groen en heuvelachtig. De weg is goed, de chauffeur heeft er zin in en we zijn in een goed uur in Zhaitang, een districtsstadje. Hier moeten we even de weg vragen naar onze bestemming, Chuandixia.

Als we Chuandixia binnenrijden is er zowaar een *parking* en moeten we toegang betalen. In 2003 is het dorp namelijk officieel erkend als 'folk culture village'. Maar het is er niet druk en er zijn nog geen souvenirwinkeltjes. De belangrijkste handel op straat is die in pompoenen en gepofte maïs. De bezoekers zijn vooral dagjesmensen uit Peking, families die inmiddels twee generaties gewend zijn aan flats en die hier op zoek zijn naar het traditionele leven. Regelmatig zie ik ouders aan hun kinderen uitleggen dat opa en oma vroeger ook zo hebben gewoond.

Het tussen groene heuvels gelegen, pittoreske Ming-dorp, Chuandixia, dateert uit het eind van de Ming-periode (zeventiende eeuw). Het is een van de best bewaard gebleven voorbeelden van traditionele dorpen uit die periode. De naam betekent Dorp beneden het Chuan Fort en refereert aan een nu verdwenen fort vlakbij. Het karakter *chuan* is traditioneel en gecompliceerd, tegenwoordig wordt vaak het eenvoudige karakter voor 'rivier' (zoals in Sichuan) gebruikt.

Chuandixia lag aan een oude keizerlijke weg en vanouds waren er al herbergen. Daardoor was het dorp in onrustige tijden ook kwetsbaar. Het bestaat uit een benedendeel en een enigszins versterkt bovendeel. Er zijn in totaal zeventig *siheyuan* (hofjeswoningen) met in totaal vijfhonderd

kamers. Vroeger behoorden alle dorpelingen tot één familie, met de familienaam Han. Alle huizen waren met elkaar verbonden via zijpoortjes, zodat vrouwen (die vroeger geacht werden binnen te blijven) toch hun familieleden konden bezoeken zonder op straat te komen.

Er waren in het dorp verschillen tussen arm en rijk. De rijkste familie bezat in de negentiende eeuw onder andere een rijstmolen en zij woonden in het hoogste huis van het dorp. De centrale kamer van deze *siheyuan* heeft vijf compartimenten, met links en rechts zijkamers. In het midden is er een ontvangstruimte met twee balken zonder steunmuren, kennelijk een architectonisch novum in die tijd. Deze familie is overigens in de Culturele Revolutie verdreven uit het dorp en komt nu alleen jaarlijks in april met het Qingming-festival even terug om de graven schoon te maken en de voorouders eer te bewijzen.

In het dorp zijn op verschillende plekken nog de sporen van de Culturele Revolutie aanwezig. Je kunt hier nog op muren lezen dat je moet leren van het Mao Zedong Denken en dat je de revolutionaire modellen Dazhai en Daqing moet navolgen in landbouw en industrie.

In recente jaren werkten de meeste dorpelingen in de mijnbouw; in dit gebied ligt de steenkool dicht aan de oppervlakte en er waren veel kleine, simpele mijnen. Na een periode met veel mijnongelukken, en ook vanwege de vervuiling, heeft de regering in 1998 de mijnen gesloten. Een deel van de bevolking is weggetrokken en anderen hebben een nieuw bestaan gevonden in het toerisme. De eigenaar van het gastenverblijf waar wij onze lunch gebruikten, was vroeger vrachtwagenchauffeur voor een mijn. Nu kookt hij en in zijn vrije tijd is hij een zeer verdienstelijke kalligraaf.

Tegenwoordig zijn steeds meer *siheyuan* kleine, eenvoudige gastenverblijven geworden. Men slaapt dan op een kang (een stenen bed

dat van onderen wordt verwarmd), soms wel met vier of zes mensen naast elkaar. Men deelt met andere *siheyuan* de communale toiletten en wasruimtes. Tegenwoordig zijn die toiletten wel redelijk modern en schoon.

Momenteel wonen er in Chuandixia nog 36 families, in totaal 93 mensen. De meeste hebben nog altijd de familienaam Han. De helft van de huizen staat leeg, sommige zijn vervallen, andere worden opgeknapt ten bate van het toerisme. Overigens zijn er aan de rand van het dorp ook huizen die al verwoest zijn sinds de Japanners hier in de jaren '30 en '40 flink huishielden.

Aan de ene kant van het dorp is de vooroudertempel, aan de andere kant staat op de berghelling een tempeltje dat is gewijd aan de god Guanyu. Hier heb je een mooi uitzicht op het dorp en de omgeving. Er is een wandelroute van een paar uur rond het dorp. Het is ook mogelijk om in de heuvels een stevige wandeling te maken, met zelfs een trekking (drie uur klimmen) naar een afgelegen deel van de Grote Muur dat De Zeven Torens wordt genoemd.

De meeste bezoekers maken een korte wandeling van het dorp naar de Spleet tussen de Bergen, een plek waar twee rotsen dicht bij elkaar komen en waartussen slechts een smalle strook hemel te zien is. Dat wilden we ook wel even zien, maar het bleek hier erg druk te zijn. We werden begroet door een grote groep woest uitzijnde boerenkrijgers, kennelijk was men een boerenopstand aan het voorbereiden. Een man in een Feyenoordjas (hij is wellicht reeds door het Filmfestival Rotterdam ontdekt) bleek een Koreaanse regisseur die hier met honderden Chinese figuranten een film opnam. Dus ook de filmindustrie heeft Chuandixia gevonden. En terecht, want het biedt een prachtig, traditioneel Chinees decor. 友

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met VNC Travel

